

de gode Betingelser. Det er da let at se, at man ikke kan nøjes alene med en Udstilling af Dyret paa Dyrskuer, selv om det bliver nok saa gunstigt bedømt der, og selv om det som enkelt Individ tilsyneladende ser nok saa godt ud. Vi skulle gaa langt dybere, vi skulle følge Afstamningen og Dyrets hele Natur, saaledes at man kan blive klar over, hvad det i det lange Løb fører til. Vi skulle dertil bruge alle Hjælpemidler, ogsaa Videnskaben, og alt, hvad vi kunne. Der faldt et Par Sidebemærkninger før om, at der ofte af Konsulenterne gøres noget galt, at det næsten er Folk, der ere i Vejen. Det kan jo være, at der er en enkelt Konsulent, der hist og her har gjort en Fejl, men vi skulle derfor ikke rask væk sige, at vi i det praktiske Landbrug ikke have haft nogen Støtte fra Videnskaben. Vi skulle ikke kimse ad Videnskaben. Vi have haft Mænd baade som Fjord og Segelcke og mange andre, paa hvis Værk vi have kunnet bygge, og ved hvem vi have vundet Støtte. Det har været os til megen, megen Gavn. Lad os derfor lade være med her at sparke til de Mænd, som vi have brugt til Raadgivere. Det gælder om at gaa videre; man skal ikke nøjes med at bedømme det enkelte Dyr, men vi maa se paa Afkommet og paa Opdrættet. Vi skulle kunne bedømme hele Kvæghold og følge dem i lange Tidsrum for at se, hvordan de udvikle sig.

Det vilde være til uhyre stor Velsignelse og Gavn for Danmark, hvis vi her havde en Mængde dygtige Opdrættere, der vilde bringe de nødvendige Ofre for at naa dette Maal i Hovedtrækkene. Der har her i Salen lydt Udtalelser, som tyde paa, at man næsten vil Opdrætterne til Livs. Man har været saa bange for, at den enkelte Opdrætter skulde komme for langt frem; han skulde holdes nede. Denne Tale er jeg imod. Det er for det første en stor Misforstaaelse, at det er særlig rentabelt at være Opdrætter; det er tværtimod næsten altid urentabelt at være Opdrætter i virkelig Forstand, være Foregangsmand paa at forbedre Racen og frembringe de bedst mulige Individuer. Det er næsten umuligt, at det kan lade sig gøre. Det er jo ogsaa gaaet saadan, at de, der — om jeg saa maa sige — have brugt Rovdrift uden at tage Hensyn til Opdrættet eller til, om de enkelte bedste Individuer gik til Grunde, have fedet og solgt uden at have Øje for, hvad der til sidst blev af Stammen. Særlig har der i Jylland været en stor Fare for det jydsk Kvæg, fordi vi

Jyder have saa stor Lyst til at handle, og fordi der er størst Fordel ved Rovdriften. Vi have derfor været nær ved at udrydde de bedste Avlsdyr. Og hvad vil det ikke føre til i det lange Løb! Vi maa tværtimod være de Mænd taknemmelige, der have kastet sig i Skranken for at passe paa, at man ikke udrydder de Dyr, der have de gode Egenskaber. Vi maa værne om dem og se at fremme det, der her er Forslag om, og støtte ikke blot Kvægavlsforeningerne og Kontrolforeningerne, men ogsaa Opdrætningsforeningerne baade af den ene og den anden Slags ved Udpegelse af Centre. Alle disse Tanker ere blot Hjælpemidler til at komme saa langt som muligt ind i Spørgsmaalet om, hvor de gode Dyr ere; og det undrer mig, at nogle kunne se skævt til det. Det er ikke hver Mands Sag at være Opdrætter; man maa først i sin Fantasi se det ideale Dyr, som man vil forfølge i det lange Løb, og man skal se, hvordan Afstamningen er; om den virkelig er konstant, og om det eller det Foder kan give tilstrækkeligt Udbytte, kort sagt: man skal vide mange Ting. Opdrætteren skal vaage derover og nøje passe paa, og han skal næsten daglig have det hele for Øje. Vi Rigsdagsmænd ere, da vi skulle ligge her i Kjøbenhavn, afskaarne fra at være Opdrættere, og det samme gælder mange andre. Der er nogle, der tro, at vi ere Opdrættere, naar vi lægge en Kalv eller et Føl til, og vi ere det naturligvis ogsaa, for saa vidt som de blive fødte paa vor Ejendom; men det er ikke tilstrækkeligt. Der har været Opdrættere, der have sagt: Vi ville af dette Produkt skabe denne bestemte Type, og de have gjort det; men det har kostet Anstrengelse. Derfor have vi mange Gange maattet gaa til England efter gode Dyr. Men noget lignende, som det de have i England, skulde vi have her i Danmark. Men Forsøgene have ofte bragt sin Mand Skuffelser. Nu høre vi det næsten blive sagt her, at det ikke kan gaa an at støtte saadanne Opdrættere. Der er for det første ingen Grund til det, da de have stor Fordel deraf, og for det andet er det urigtigt at støtte den enkelte. Jeg vil nedlægge en Indsigelse mod den Tanke. Jeg kan forstaa, at den kan findes ude i Befolkningen, som altid med en smaatskaaren Kritik ser paa, om en Nabo faar en lidt større Præmie; men vi skulde ikke lade os vildlede deraf, men snarere med Stolthed se derpaa, hvis vi blandt vore Kolleger have saa mange som muligt, der kunne anses for dygtige Opdrættere, som en Slags Landbrugets